

Chương 7

Người bên ngoài chỉ nói Hỏa Thiêu Tràng là một quý vực, không có dấu vết của con người, nhưng không biết rằng hàng năm vẫn luôn có những người không sợ chết đi vào nơi này, sau đó không bao giờ quay trở lại.

Đó là một ngày hè chói chang tháng Sáu, có ba người đến nhà Thi Quý, bảo hấn đi tới Chung Sơn một chuyến. Đây là một chuyến làm ăn lớn, đưa hai mươi người trở về Vân Lĩnh, tiền bạc nhận được chắc chắn không ít. Hấn cũng đã từng nghe nói về Hỏa Thiêu Tràng, một là cảm thấy nơi đó nguy hiểm, hai là việc này khá kỳ quái nên không muốn nhận. Nhưng mẹ vợ trong nhà vì chuyện này mà làm âm ỉ lên, khiến không ai được yên, thậm chí đuổi hấn và phụ mẫu gần đất xa trời ra khỏi nhà, còn nói nếu không hoàn thành lần làm ăn này, bọn họ đừng nghĩ đến chuyện trở về. Hấn không còn cách nào đành phải nhận lời.

Nhưng không phải hấn chỉ đi có một mình, còn ba người nữa cũng cùng lên núi, vì bọn họ không biết chắc rằng hai mươi người kia có còn sống hay không. Trước khi tiến vào Hỏa Thiêu Tràng, bọn họ đem theo lượng nước và thức ăn cho năm ngày, nghĩ rằng thế nào cũng đủ để họ đi lại trong đó vài vòng. Có những bài học của người đi trước, không ai dám chủ quan, từ lúc bắt đầu tiến vào thạch lâm họ cũng để lại ký hiệu, ai ngờ dù như vậy vẫn bị lạc ở bên trong. Khi đến nơi mà hai người Mi Lâm dừng lại ấy, cuối cùng bọn họ cũng tìm được người cần tìm, nhưng không thể nào trở ra được nữa. Hai mươi người kia đã trở thành hai mươi thi thể không toàn thân. Vì mặt đất âm u lạnh lẽo, ánh mặt trời không chiếu vào được, các thi thể vẫn chưa mục rữa, từ việc quan sát những vết cào cấu cắn xé, có thể thấy được dấu vết của việc tàn sát lẫn nhau. Cảnh tượng ấy là một cú sốc lớn đối với bốn người, hạt giống của sự sợ hãi và tuyệt vọng đã được gieo xuống từ giây phút ấy, vài ngày sau đó bắt đầu dần dần đâm chồi nảy nở.

Đến ngày thứ ba, một người đã phát điên, rút con dao trong người ra đâm loạn xạ về phía những người khác. Thi Quý chỉ biết một chút quyền cước vặt, hoàn toàn không thể so sánh được với những nhân sĩ võ lâm khác, vì thế khi hai người còn lại dùng lực chấn áp người kia, hấn đã âm thầm trốn đi. Hấn biết nếu ở cùng với họ, có thể chưa chết vì đói đã bị giết chết, vì thế sau khi người phát điên kia bình tĩnh trở lại, hấn cũng không quay về nữa. Lúc bangười kia đi tìm, hấn chui lủi trốn trong những tảng đá, ai ngờ được hấn lại đi đến chỗ đó. Nhưng điều kỳ lạ đó là, hấn phát hiện ra khi mình đứng bên ngoài khu vực ấy, khoảng cách không phải là xa, có thể quan sát được nhất cử nhất động của bọn họ, còn bọn họ lại hoàn toàn không hề cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Nhưng về sau cho dù hấn có đi thế nào, cũng không thể ra khỏi cái nơi mà sau này hấn đã đến đây. Ba người kia chưa đợi đến lúc thực phẩm và nước cạn

kiệt đã bị sự đáng sợ của những tảng đá và khung cảnh âm u xung quanh làm cho phát điên.

Đợi sau khi bọn họ chết, hắn mới đi ra thu lượm số thức ăn và nước bọn họ để lại, rồi lại mất thêm rất nhiều thời gian nữa mới dựa vào những ký ức không rõ ràng lắm của mình để thoát ra khỏi được nơi đó. Tám năm vừa qua, hắn dùng cách thức trước đó, đi những con đường khác nhau không biết bao nhiêu lần nhưng không thể nào thoát ra được khỏi đây. Trong thời gian đó có rất nhiều người đến, hắn giống như đang xem một vở kịch, nhìn thấy bọn họ sử dụng đủ mọi cách thức chết trước mắt mình, nhìn thấy bộ mặt thực sự được bộc lộ ra của bọn họ khi đối diện với cái chết. Rất nhiều khi, vì những giọt máu quý giá, vào những lúc mà bọn họ còn hấp hối, hắn cũng giúp đỡ một tay. Cho dù Mi Lâm có gan dạ đến thế nào, sau khi nghe xong câu chuyện cũng bất giác nuốt nước bọt đánh ực, một cảm giác lờ lợm trào dâng trong cổ họng, cánh tay vô thức ôm chặt lấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang dựa vào người mình.

Hắn ta không nói tám năm vừa rồi đã sống sót bằng cách nào, bọn họ cũng không muốn hỏi.

“Hắn chính là người kéo những xác chết.” Nàng nói, là đang trần thuật, chứ không phải đang hỏi. E rằng chỉ có nghề đặc biệt ấy mới khiến hắn chịu được một áp lực tâm lí lớn đến như vậy, để sống sót được ở nơi âm u không ánh mặt trời này tám năm liền mà không phát điên. Nàng cảm thấy nếu là mình thì đã sớm bỏ cuộc. Chỉ thắc mắc một điều, hắn tự nói rằng biết một chút võ công, tại sao lúc ra tay lại không hề có chương pháp gì.

Thi Quỷ cúi đầu, thừa nhận.

Mộ Dung Cảnh Hòa lại tỏ ra tốt hơn so với lúc đầu, sau khi Thi Quỷ kể lại những gì mình đã trải qua, hắn dần bình tĩnh trở lại, lúc này thần sắc ung dung, làm cho người khác không nhìn ra được đang nghĩ gì.

“Đêm qua ngươi không giết, là đợi đến khi bọn họ đã đói khát không còn cử động được nữa rồi mới đến lấy máu bọn họ ta đúng không?” Hắn lẳng lẳng nói ra những suy nghĩ trong lòng Thi Quỷ. Dù sao dựa vào thể lực của hắn ta hôm nay, hiển nhiên không thể giải quyết gọn gàng bọn họ trong khoảng thời gian ngắn, cho dù có thể thì trước lúc ấy, chỉ e máu trong người họ cũng đã chảy gần hết. Điều đó quả là một sự lãng phí khủng khiếp tại một nơi không hề có nguồn nước như nơi này.

Thi Quỷ loạt soạt thu mình lại một góc, trong đôi mắt ẩn dưới mái tóc có sự kinh ngạc và sợ hãi khi bị nhìn thấu, nhưng hắn không hề phủ nhận.

Mộ Dung Cảnh Hòa gật gật đầu, nói tiếp: “Ngươi đi ăn gì đi, sau đó đưa bọn ta đi xung quanh đây.”

Thi Quý len lén nhìn hẩn một lúc, mãi cho tới khi chắc chắn không còn nô khí nữa, mới bắt đầu từ từ đứng dậy.

“Hôm nay ta... ăn rồi.” Một ngày chỉ ăn một bữa, một bữa chỉ ăn đến gần no, cho dù như vậy nhưng rất nhiều khi hẩn vẫn phải chịu đói.

Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên không biết về chuyện ăn uống của hẩn ta, nhưng thấy ngay cả lúc đứng lên cơ thể hẩn ta cũng run run, nghĩ một hồi, ra ý cho Mi Lâm cởi những sợi dây trói quanh người hẩn ta ra, sau đó nàng lại đỡ hẩn đi theo phía sau.

Thi Quý lúc đầu có chút ngạc nhiên, sau đó lộ ra thàn sắc cảm kích, trong lúc đi thỉnh thoảng lại muốn giúp đỡ Mi Lâm dìu Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng đều bị hẩn từ chối.

Có người dẫn đường, tốc độ hẩn nhiên sẽ nhanh hơn nhiều. Bọn họ quay trở về cái nơi như bị quỷ chặn lại ấy, rồi lại men theo con đường Thi Quý chỉ đi ra, sau đó lại vòng lại nơi mà Thi Quý sống thêm hai lần nữa, cho đến khi Mi Lâm mệt rũ rời mới dừng lại.

“Đây là một liên hoàn trận thiên nhiên.” Ngồi trên chiếc xe kéo, im lặng một lúc, khóe miệng Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ nhếch lên cười, trong đôi mắt hiện lên một tâm trạng kỳ lạ trước giờ chưa từng thấy.

Hai người vốn dĩ không nói lời nào vì sự im lặng của hẩn lúc này nghe thấy vậy liền đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt chắt chứa hi vọng quay về phía hẩn.

Mộ Dung Cảnh Hòa ra hiệu cho Mi Lâm cầm một cây gậy tới, Mi Lâm nhìn bốn phía xung quanh trống không, chẳng hề nghĩ nhiều, đang định rút dao ra cắt lấy một đoạn trúc trên chiếc xe kéo thì một cây gậy tròn trắng toát được đưa đến trước mặt nàng. Khóe môi nàng khẽ méo đi, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, cười cảm ơn, rồi cầm lấy khúc xương tay trắng hếu, vẽ một hình trên mặt đất đen ngòm theo sự chỉ dẫn của Mộ Dung Cảnh Hòa. Thi Quý không bị ghét bỏ, trên mặt lập tức tỏ ra vui sướng.

Một trận đồ kỳ quái hợp thành từ những vòng tròn dần dần hiện lên trên mặt đất, nếu nhìn qua chỉ thấy hỗn loạn không thành hình hài, nhưng nếu chú ý quan sát kỹ, có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa một quy luật nào đó.

“Đây là bố cục của những tảng đá ở nơi trước đây chúng ta bị nhốt lại.” Mộ Dung Cảnh Hòa giải thích đơn giản, sau đó bảo Mi Lâm bắt đầu từ trung điểm tiến về bên trái, lùi lại phía trên tầng thứ ba, ở giữa tầng thứ tư và thứ năm đánh dấu sinh môn, còn bên ngoài sinh môn, là Tử môn. “Cái chết sinh ra từ sự sống, sự sống hỗ trợ cho cái chết, sinh tử lập đi lập lại, tuần hoàn không có dấu vết, đây là một mê trận đơn giản.” Lúc trước đi nhiều lần như vậy nhưng không phát hiện ra, do sự việc đến quá bất ngờ, họ không hề nghĩ về vấn đề trận cục.

“Có thể thoát ra?” Điều Mi Lâm quan tâm chỉ có vậy, còn về cái gì mà tử với sinh kia, ở một nơi như thế này, trong một thời điểm như thế này, quả thật chẳng hơi đâu mà đi xem xét.

Mộ Dung Cảnh Hòa gật đầu, trên mặt không hề tỏ ra chút phấn khởi. Khi hai người đứng tại cửa ra thạch lâm, nhìn cánh rừng trúc rậm rạp xanh muốt dưới ánh mặt trời chiếu rọi, Mi Lâm cuối cùng cũng hiểu vì sao Mộ Dung Cảnh Hòa không tỏ ra vui mừng. Bọn họ vốn dĩ đã bước vào thạch lâm từ nơi này, bây giờ chẳng qua là quay trở về mà thôi. Quả thật là sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh...

Trong ba người, vui mừng nhất chỉ có Thi Quý. Tròn tám năm không nhìn thấy ánh mặt trời, tuy mắt có chút không chịu nổi ánh sáng, nhưng nỗi vui mừng toát lên từ thân thái cũng đủ để hai người cảm nhận được. Thứ cảm xúc ấy rất dễ truyền cho người khác, cộng với việc dù sao cũng đã thoát ra được khỏi nơi u ám ấy, trong lòng hai người ít nhiều cũng cảm thấy khá hơn.

Con chim ung trên đỉnh đầu đã không còn ở đó, chắc hẳn do mất dấu vết của bọn họ, hoặc cũng có thể đám Mộ Dung Huyền Liệt biết được bọn họ tiến vào trong thạch lâm, quyết định không đuổi theo nữa, vì thế đã triệu hồi trở về.

Ba người tiến vào rừng trúc, uống vài ngụm nước suối. Bốn phía trúc mọc xanh muốt một màu, thoảng trong gió là mùi thơm của hoa cúc dại và cây tùng, còn có cả những loài hoa sơn dã bay dập dờn cùng vô số loài thực vật, ánh mặt trời như những cánh bướm đủ màu sắc xuyên qua cành lá chiếu rọi trên mặt đất, tất cả đều căng tràn nhựa sống và sự sinh sôi, so với sự u ám hôi thối trong thạch lâm, quả thật giống như một nơi là thiên đường, một nơi là địa ngục. Đùng nói đến Thi Quý, ngay cả hai người Mộ Dung Cảnh Hòa cũng trào dâng trong lòng một cảm giác thì ra thế gian tươi đẹp đến nhường này.

Thi Quý có lẽ cũng biết trên người mình có mùi rất khó chịu, vì vậy lúc nào cũng đi cách bọn họ một đoạn rất xa, sau đó lúc không để ý đã chẳng thấy đâu nữa.

Hai người cũng không quan tâm lắm, biết rằng giữ lại hẳn ta cũng chẳng có tác dụng gì. Mi Lâm dùng mấy phiến lá lớn ghép lại với nhau, làm thành một chiếc gàu nước, múc vài ngụm cho Mộ Dung Cảnh Hòa uống, rồi rút khăn tay ra nhúng xuống nước giúp hẳn lau rửa chân tay, sau đó tự mình tắm rửa qua loa, cuối cùng mới xem xét tìm kiếm xung quanh thứ gì đó lấp đầy cái bụng trống.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhất định đòi đi cùng nàng, mặc cho Mi Lâm chắc nịch hứa rằng sẽ không bỏ lại hẳn cũng không có tác dụng. Mi Lâm bất lực, chỉ còn cách đem theo một “cục nợ” đi khắp nơi tìm kiếm thức ăn.

Một con thỏ hoang đang ngồi trong một đám cỏ cách đó không xa, nhìn thấy hai người đến, cũng không chạy đi, tiếp tục gặm cỏ, vừa len lén quan sát hành

động của hai người, như cũng cảm thấy hai người đi lại khó khăn sẽ chẳng đem đến mối nguy hiểm nào.

Mi Lâm cảm thấy bị xúc phạm, rút phăng ra con dao trong người, để nguyên cả vỏ phi tới. Nàng vốn dĩ chỉ muốn dọa con vật nhỏ ấy một chút, ai ngờ đầu ném trúng luôn đầu con thỏ. Chỉ kịp nhìn thấy nó bộp một tiếng đã lăn quay ra, chân còn chưa kịp thu lại đã tắt thở một cách khó hiểu.

Mi Lâm suýt xoa một tiếng thích thú. Đến Mộ Dung Cảnh Hòa cũng bất giác ngẩng đầu lên, ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía con vật nhỏ đen đũi.

Mi Lâm xách con thỏ đã chết béo múp míp lên, khẽ diu Mộ Dung Cảnh Hòa bước về bên bờ suối, nhặt củi nhóm lửa, sau đó quỳ xuống xử lí sạch sẽ con vật.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngửi thấy mùi máu tanh, lập tức cảm thấy bụng dạ cuộn trào, không chịu nổi nói: “Ta không ăn cái này.” Có một khoảng thời gian dài sau, hẳn không thể nào ăn được những thứ có mùi tanh.

Tay Mi Lâm vẫn sục sạo trong bụng con thỏ, nghe thấy thê ngừng lại, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn, sau đó như hiểu ra, phì một tiếng bật cười. “Bảo sao ngươi cứ nhất quyết đi theo, thì ra là sợ Thi Quý quay trở lại ăn thịt.”

Mộ Dung Cảnh Hòa quay mặt đi không để ý đến Mi Lâm, nhưng hành động đó vô tình đã thừa nhận suy đoán của nàng. Mi Lâm bỗng không muốn cười nữa, nhanh thoăn thoắt xử lí con thỏ, dùng một đoạn trúc xuyên qua đặt ngang trên ngọn lửa, sau đó tìm quanh đó vài khúc măng, bóc lớp vỏ ngoài đi, cứ như vậy xuyên vào đặt lên lửa nướng.

Măng mùa thu hẳn nhiên sẽ không thể so sánh được với măng mùa đông và mùa xuân, cứ nướng không mùi không vị như vậy cũng chẳng ngon nghề gì, nhưng méo mó có hơn không.

Bản thân Mi Lâm cũng chẳng có tâm trí nào để ăn, nhưng bụng thì vẫn đói, nên chỉ cắn vài miếng măng, còn con thỏ nướng thơm phức vàng ngậy kia không hề động đến một lần. Nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện Thi Quý chẳng biết chui từ đâu ra.

Thi Quý từ đầu đến chân đều ướt như chuột lột, tuy vẫn là mái tóc dài ấy, nhưng đã sạch sẽ đi rất nhiều, có thể nhìn rõ sắc da trắng bên dưới, mùi hôi thối nồng nặc trên người cũng đã nhạt đi không ít. Thì ra hẳn ta chạy xuống hạ lưu con suối để tắm rửa, quần áo cũng giặt luôn, còn mang về một đồng quả đại.

Mi Lâm chẳng hề khách khí, cầm lấy đồng quả đại cho luôn vào miệng ăn, còn không quên đút cho Mộ Dung Cảnh Hòa, chẳng hề quan tâm đến bộ mặt khó chịu của hắn.

“Sao ngươi còn chưa đi?” Nàng hỏi.

Thi Quý đã rất lâu rồi không ăn những món nóng, chẳng sợ bỏng, cầm cả con thỏ mà gặm, khiến cho bộ râu khó khăn lắm mới sạch sẽ lại bóng nhẫy lên vì mỡ. Nghe thấy câu hỏi của Mi Lâm, vừa âm ừ, vừa cắn thêm mấy miếng nữa, ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu, ú ớ hỏi: “Đi đâu?”

Mi Lâm cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Hiển nhiên là người muốn đi đâu thì đi rồi.” Nàng nhớ hẳn nói mình có gia đình, có bố mẹ và vợ. Xa nhà tám năm, lẽ nào hẳn ta không hề mong sẽ được trở về sao?

Thi Quý ngẩn người ra, động tác ăn cũng dần dần dừng lại, có chút bối rối: “Hai người chẳng phải đã bắt ta sao?”

Lần này thì không chỉ có Mi Lâm, đến Mộ Dung Cảnh Hòa cũng có phần ngờ người, dù thế nào bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi trên thế gian lại có người thành thật chất phác đến vậy.

“Bọn ta vẫn muốn trở lại thạch lâm, người cũng muốn đi theo bọn ta vào đó sao?” Chưa đợi Mi Lâm lên tiếng, Mộ Dung Cảnh Hòa đã mỉm cười hỏi. Hẳn không tinnam nhân này có dũng khí quay trở lại nơi đó một lần nữa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi nghe xong, khuôn mặt trắng trẻo của Thi Quý trở nên trắng bệch, bàn tay cầm con thỏ run lên bần bật không thể dừng lại được.

“Mấy... mấy người vẫn còn... còn muốn quay lại đó?” Hẳn ta lắp bắp hỏi lại, không thể nào tin nổi.

Lòng Mi Lâm dậy lên một cơn rùng mình, nhưng không dám lên tiếng.

Mộ Dung Cảnh Hòa gật đầu, ánh mắt kiên định. Đương nhiên phải quay trở lại, chưa nói đến chuyện hẳn vẫn còn hi vọng thoát khỏi Chung Sơn từ thạch lâm đó, hẳn cũng muốn làm rõ cả chuyện liên quan đến Tàng Trung Vương nữa.

Sắc mặt Thi Quý thay đổi không ngừng, lúc sợ hãi, lúc ngẩn ngơ, giống như một tờ giấy trắng, trong lòng đang nghĩ gì đều viết lên trên rõ ràng rành rành.

Mi Lâm bỗng cảm thấy con người này thực ra không hề đáng sợ cho lắm, ngược lại còn trong sáng đến mức đáng yêu, đang định lên tiếng giải vây giúp hẳn, đã lập tức bị Mộ Dung Cảnh Hòa lừ mắt ngăn lại. Chẳng biết hẳn đang có âm mưu suy tính gì, nàng chỉ còn biết tạm thời nhẫn nhịn.

Một lúc sau, thấy Thi Quý cắn răng, khuôn mặt trắng bệch, giống như ra một quyết định lấy đi mạng sống của hẳn ta vậy, ngơ ngẩn ngẩn nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa: “Ta đương nhiên... cũng muốn... đi theo hai người...” Nói xong câu này, mắt hẳn ta đỏ ngầu lên, cố che giấu đi những giọt nước mắt đang chực trào ra.

Nhìn bộ dạng của hắn ta, Mi Lâm bỗng cảm thấy xót ruột, bất chợt nhớ lại nơi nàng ở trước đây. Nếu như là nàng, có đánh chết nàng cũng không bao giờ quay lại nơi đó một lần nữa.

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ mỉm cười, dường như rất hài lòng về câu trả lời này.

Cuối cùng, Mộ Dung Cảnh Hòa không để cho Thi Quý cùng bọn họ tiến vào thạch lâm, mà đưa cho hắn ta miếng ngọc đeo trên người cùng với một khẩu dụ trở về Kinh Bắc vương phủ ở Chiêu Kinh đưa cho Thanh Yên và ở lại nơi đó chờ hắn.

Hắn nói mình bỗng nhiên nhớ hai mỹ nhân ở Kinh Bắc, lệnh cho Thanh Yên đón hai người đó về Chiêu Kinh. của Thanh Yên, chờ đến khi hắn trở về một cách an toàn.

Mộ Dung Cảnh Hòa uể oải đáp lại một câu. Hắn nằm trên mặt đất, ánh mắt hướng về phía một đóa hoa dại nhỏ màu xanh phía xa xa, cuống hoa nhỏ gầy đờ lấy những cánh hoa mềm mại, khẽ rung rinh trong gió. Cánh hoa giống như một loại sứ mỏng, mong manh như có thể nhìn xuyên qua, cảm giác như chỉ cần khẽ chạm là sẽ vụn vỡ. Dường như chạm đến một miền kí ức nào đấy, ánh mắt hắn bỗng trở nên mơ màng xa xăm .

Mi Lâm liếc nhìn, bỗng nhiên cảm thấy ở trong núi lâu như vậy, nét tử sắc hư phù trên khuôn mặt con người này hình như phần lớn đã tan biến, chỉ còn lại một khuôn mặt xanh gầy nhợt nhạt, nhìn đã thuận mắt hơn nhiều. Nàng đương nhiên không cho rằng vẻ thuận mắt ấy được sinh ra do lòng mình thay đổi.

Suy xét một hồi, Mi Lâm cũng hiểu ra vì sao Mộ Dung Cảnh Hòa lại có suy nghĩ như vậy. Từ những chuyện trước đây có thể thấy rằng, Thi Quý thực ra là một anh chàng chất phác có phần ngốc nghếch, đến nơi đối với mình là một cơn ác mộng cũng tình nguyện lấy hết can đảm cùng bọn họ quay trở lại, chắc chắn sẽ không qua cầu rút ván. Mộ Dung Cảnh Hòa chắc chắn đã dựa vào điểm đó mới để cho hắn ta chuyển lời giúp, làm như vậy không những khiến cho đám người Mộ Dung Huyền Liệt biết rằng hắn không có cách nào thoát ra được. Tất nhiên, một nơi như thế này nếu như muốn nhốt Tàng Trung Vương đương nhiên là điều không thể.

Lời vừa nói dứt, bỗng nghe thấy tiếng gõ mộc gậy, dưới chân Mi Lâm phút chốc cảm thấy hẫng hụt, cứ thế trượt xuống dưới, Mộ Dung Cảnh Hòa đang được nàng dìu bên cạnh đương nhiên cũng không thể tránh nổi việc tương tự. Trong quá trình rơi, chiếc xe kéo mắc kẹt, bị chặn lại, ngừng rơi trong giây lát. Nhưng những đoạn gỗ mộc không thể chống đỡ nổi trọng lượng của hai người và một chiếc xe, gãy thành từng mảnh, cuối cùng cả chiếc xe kéo cũng trượt xuống luôn cùng.

Bỗng nhiên mọc đầu ra một cái hang không quá lớn, trong quá trình rơi xuống cũng không bị va đập mạnh, khi rơi xuống đáy hang hai người không hề bị thương, nhưng chiếc xe kéo cùng những thứ đồ trong đó lại rơi trúng thành một mớ hỗn độn, khó khăn lắm mới thoát ra được.

Mi Lâm thâm chửi một câu, hất tung những thứ trên người ra bỏ dậy, rút chiếc dụng cụ đánh lửa mang theo người, lộ mọ nhìn qua một lượt, phát hiện ra đất trong hang không có màu đen, lúc này mới yên tâm tìm bó đuốc đốt lửa lên, sau đó cắm vào chõ cách đó một đoạn.

Tháo chiếc dây quần quanh eo, đẩy chiếc xe kéo ra, khuôn mặt nhợt nhạt không chút khí sắc của Mộ Dung Cảnh Hòa hiện lên trước mắt nàng.

Mắt nhắm chặt, ngực không chút nhấp nhô...

Mi Lâm hoảng hốt hất những thứ đồ đè trên người hấn ra, cẩn thận đỡ phần thân trên của hấn lên, đặt tay lên mũi xem xét, lúc này mới khẽ thở phào. Sau đó lại bấm huyết nhân trung, cho uống nước, mãi một lúc lâu mới khiến hấn tỉnh lại.

Thì ra Mi Lâm do bị đoạn dây kéo xe quần quanh người thành một mớ nên Mộ Dung Cảnh Hòa đã tiếp đất trước, nàng cùng với chiếc xe và những vật dụng khác tiếp đất sau, rơi trúng lên người hấn, không khiến hấn suýt tắc thở mới là lạ.

Đáy hang cách mặt đất một khoảng bằng chiều cao của hai người, miệng nhỏ nhưng bên dưới rộng, phía trên còn có thể nhìn thấy một tấm bảng gỗ chắn lấy cửa hang, rõ ràng là dùng để hại người. Dựa vào tình hình hiện tại của hai, nếu muốn trèo lên quả đúng là việc không tưởng.

Mi Lâm cầm bó đuốc đi một vòng quanh đáy hang, có thể nhìn thấy trên mặt đất những mẩu binh khí đã gãy vụn, trong góc hang còn phát hiện thêm ba bộ hài cốt, một bộ rúm ró thành một đống, một bộ nằm ngang vách hang, cơ thể uốn thành một tư thế quái dị, chỉ có một bộ om gỏi ngòi tựa vào vách, thân người duỗi thẳng, trên đầu gỏi đặt ngang một thanh nhận linh đao. Từ tư thế bộ xương có thể nhận biết, người này lúc còn sống chắc chắn là một người rất cao lớn. Điềm chung duy nhất giữa ba bộ xương đó là màu sắc đều đen kít như mực, vô cùng quái dị.

“Khục khục... đỡ ta qua đó.” Mộ Dung Cảnh Hòa rõ ràng cũng đã nhìn thấy, cố nén cơn đau ở ngực do bị đè lên, nói.

Mi Lâm cầm bó đuốc xuống bên cạnh bộ xương, rồi mới quay lại đỡ hấn.

Đến gần, Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ im lặng dùng mắt xem xét, chặn ý đồ tìm kiếm thứ gì đó trên bộ xương của Mi Lâm lại. Một lúc lâu sau, hấn hất cằm về phía bộ xương đang ngòi kia, nói: “Trên mặt đất có chữ, nàng xem xem.”

Mi Lâm do dự nhìn qua, không phát hiện ra điều gì khác thường, nhưng hấn vẫn cương quyết, bắt đắ dĩ đành đặt hấn lên chiếc ghé trúc, sau đó bò thoản thoắt trên bề mặt đáý hang.

Mặt đáý hang là lớp đất xám, hiển nhiên đó là một lớp trầm tích từ hàng trăm năm trước, giống như trên người những bộ xương khô kia. Mi Lâm bò vài bước, quả thật nhìn thấy những vết khắc để lại trên mặt đất, tinh thần bỗng nhiên dâng cao, động tác nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Chẳng bao lâu sau, bốn chữ được khắc trên mặt đất hiện ra trước mắt nàng. Những chữ ấy không quá lớn, nhưng được khắc rất có lực, rõ mòn một trên nền, có cảm giác như người khắc đã dồn tất cả sự uất hận trong lòng vào đó vậy.

Mi Lâm không sao hiểu nổi ý nghĩa của những chữ ấy, nhưng có thể cảm nhận được nỗi căm hận mà chúng toát ra. Nàng đứng thẳng dậy, quay đầu lại phía nam nhân đang nhìn chăm chắp mặt đất. Không cách quá xa, hấn hấn nhiên có thể nhìn thấy những chữ ấy.

Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng trở nên im lìm. Rất lâu sau, nói với nàng: “Nàng khấu đầu vài cái trước ông ấy đi.”

Mi Lâm ngó người, “Tại sao?”

Mộ Dung Cảnh Hòa mỉm cười, sau đó rất nhanh chóng trở về với giọng lạnh lùng: “Ông ấy là chiến thần, nàng khấu đầu trước ông ấy, biết đâu ông ấy có thể phù hộ cho chúng ta an toàn thoát khỏi đây.”

Những lời ấy làm cho Mi Lâm vừa tức vừa buồn cười, đặc biệt hấn còn dùng một ngữ khí nghiêm túc như vậy để nói, nàng không nhịn được liền phản pháo: “Thân phận người cao quý, người khấu đầu chắc chắn sẽ có tác dụng hơn ta....” Lời chưa nói hết đã lập tức thấy ánh mắt hấnngơ ngẩn nhìn nàng, liền bắt giắp khụng lại.

“Nàng cảm thấy ta có thể... khực khực...” Rõ ràng là một bộ dạng ôm yếu bệnh tật, nhưng cái thần thái ấy cũng đủ khiến người khác tức mà chết.

Mi Lâm trừng mắt nhìn lại hấn ta, đứng lên, phủi lớp bụi trên người, nói: “Nếu ông ta có thể phù hộ cho chúng ta thoát được, sao còn bị nhốt lại trong này?” Nói xong, nàng tiếp tục tìm xem có cách nào để trèo ra khỏi hang không.

“Thế nàng thay ta khấu đầu, ta nợ nàng một lần.” Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên thỏa hiệp.

Đây là lần thỏa hiệp đầu tiên kể từ khi gặp nhau, làm cho Mi Lâm hết sức bất ngờ. Nàng gần như muốn ra xoa thử đầu hấn xem có phải khi này bị ngã nên ảnh hưởng đến não không.

“Người nghiêm túc chứ?” Nàng không nhin nổi, nghi hoặc hỏi.

“Phí lời!” Mộ Dung Cảnh Hòa nhíu mày, có chút bực bội.

Mi Lâm nghĩ ngợi, cảm thấy đây quả là một sự trao đổi không tồi, tuy trước mắt hẳn ta không thể đem lại mối nguy hiểm nào, nhưng ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nàng không cầu danh lợi, chỉ cầu có thể bình an là tốt rồi.

Nghĩ đến đây, nàng chấp nhận lời đề nghị, quỳ xuống trước thi thể kia, khấu đầu liền ba cái. Không bắt hẳn phải đảm bảo, cũng không bắt đưa vật làm chứng gì, chỉ vì nếu như hẳn ta muốn trở mặt, những thứ nắm trong tay đó chẳng qua chỉ là một tấm bùa đòi mạng. Nàng đánh cược với vận may.

Khi đứng dậy, nàng liếc về phía nam nhân đang nằm nghiêng kia, nhìn thấy sự phức tạp cực độ trong mắt hẳn, chẳng biết là lại bay đến miền ký ức nào rồi.

“Sẽ có một ngày nàng không hối hận vì cái khấu đầu đó.” Cảm nhận được ánh mắt của nàng, hẳn quay trở lại thực tại, từ tốn nói.

“Thế thì tốt quá.” Mi Lâm lẩm bẩm, chuẩn bị bắt đầu tìm đường thoát, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, dừng lại nói: “Có cần ta giúp người an táng ông ấy không?” Nàng nhận định người đó có quan hệ rất sâu sắc với hẳn, nếu không dựa vào thân phận và ngạo khí kia, sao có thể chịu cầu xin người khác thay mình khấu đầu. Nhưng giúp được thì giúp cho chót, ít nhất cũng làm cho hẳn ghi nhớ món nợ này với mình sâu thêm một chút.

Ai ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng hề nhận tấm lòng ấy, lạnh lùng nói: “Không cần nhiều chuyện.”

Mi Lâm cụt hứng, cầm bó đuốc lên tự mình đi tìm đường ra.

“Màu sắc góc tường đối diện có dấu vết mờ mờ.” Nàng không nói gì, bỗng nhiên Mộ Dung Cảnh Hòa lại lên tiếng.

Mi Lâm chưa đi được xa, nghe thấy thế liền quay đầu lại, nhìn theo hẳn, trong ánh lửa bập bùng của bó đuốc, chỗ đó quả thực có phần không giống so với những phần khác của vách hang. Do nằm ở vị trí khá thấp, lúc trước nàng không hề chú ý tới.

Tim bỗng đập nhanh hơn, nàng bắt giác hít sâu một hơi, rồi mới bước nhanh tới.

Đó là một tảng đá, cao bằng nửa người, bốn mặt đều là bùn đất, chẳng trách màu sắc không giống. Sau khi tới gần, Mi Lâm dùng tay xoa lên, rồi có chút thất vọng, nhưng vẫn không muốn bỏ cuộc, dùng con dao gỗ gõ lên vài cái, chẳng ngờ có âm thanh vọng lại, cho thấy bên trong rỗng. Nổi thất vọng vừa dâng lên đã lập tức biến mất không dấu vết, nàng bắt đầu dùng tay đẩy, nhưng dùng hết sức mà tảng đá ấy vẫn không hề suy chuyển.

Mi Lâm bực bội đấm lên tảng đá một quyền, kết quả người bị đau là chính mình. Vào đúng khi nàng đang tức tối bùng bùng, Mộ Dung Cảnh Hòa một lần nữa lên tiếng.

“Dốt quá đi mất, không biết dùng dao sao?” Con dao đó của hắn cắt sắt như cắt bùn, hắn không tin là nàng không biết điều đó. Nếu không khi đối chiến với Thi Quý, nàng đã không đòi động tác xuất chiêu như vậy. Nàng biết rằng nếu chiêu đó xuất ra, Thi Quý nhất định sẽ chết không toàn thây. Mềm lòng, đó chính là nhược điểm của người con gái này.

“Chẳng phải vì sợ làm hỏng con dao của người sao.” Mi Lâm lầm bầm trong lòng, nhưng vì nóng lòng muốn biết phía sau tảng đá kia là gì nên không còn tâm trí đầu khâu với hắn, chỉ lẳng lẳng vung dao lên, cho thử vào phần kẽ giao nhau giữa tảng đá và lớp đất bùn.

Phần lưỡi dao dài khoảng một tấc, vẫn chưa ngập lút cán đã có cảm giác trống rỗng bên trong, lòng nàng một lần nữa trở nên hứng khởi.

Từ từ khe lách lưỡi dao men theo mép tảng đá, có bụi đá rơi xuống, lưỡi dao không gặp phải vật chặn nào, quét một vòng rất dễ dàng, dùng tay đẩy lên tảng đá, bỗng nghe thấy một âm thanh phát ra, bụi bắn tung tóe, phủ đầy lên mặt và tóc nàng.

Nàng cũng chẳng buồn tránh, vừa vung tay xua lớp bụi đi vừa ho khù khụ ngó vào bên trong nhìn. Một thông đạo tối hun hút hiện ra trước mắt, vì ánh sáng không chiếu tới được, hoàn toàn không biết nơi đó sâu bao nhiêu. Nàng nghiêng người cầm lấy bó đuốc bên cạnh chiếu vào trong, cũng chỉ chiếu được một đoạn không xa lắm, tuy nhiên cũng đủ nhìn thấy bên dưới tảng đá vừa đổ xuống đó là những viên gạch xếp vuông vức, có vài viên bị tảng đá đè lên vỡ vụn.

Nhìn thấy thứ rõ ràng là do con người tạo nên kia, Mi Lâm ngẩn ra một lúc lâu, mãi đến khi Mộ Dung Cảnh Hòa phía sau nàng tò mò lên tiếng hỏi, nàng mới trở về thực tại. Ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía hắn, nói: “Người nói đây là thạch trận thiên nhiên, bên dưới tại sao lại có một thông đạo như thế này?”

Mộ Dung Cảnh Hòa hẳn nhiên không nhìn thấy, nhưng cũng nghe ra nét kỳ quái trong lời nàng, nghĩ ngợi rồi nói: “Nàng châm một bó đuốc khác ném vào bên trong.”

Mi Lâm định thần lại, làm theo những gì hắn nói. Trừ lúc vừa rơi xuống trở nên hơi tàn một chút, bó đuốc được ném vào trong phần sâu của thông đạo vẫn tỏa sáng bình thường, không có dấu hiệu gì sẽ bị dập tắt. Rất rõ ràng, không khí bên trong vẫn được lưu thông.

Chẳng ai biết chỗ đó sâu ra sao, Mi Lâm không muốn lãng phí, liền bò vào trong cầm bó đuốc ấy ra tắt đi, tiệnvài ngày nay, vết thương của nàng đã bắt đầu

liền lại, nếu không chỉ có đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa thôi cũng đã đủ chết, đừng nói đến việc đem theo những thứ khác.

Mà cho dù vết thương có hoàn toàn lành lặn, đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa đi cũng đã là một chuyện mệt mỏi lắm rồi.

“Một con đường thế này dùng để làm gì?” Mi Lâm bò xuống, nhìn bó đuốc cắm trên vách thông đạo phía xa xa, cảm giác như vĩnh viễn không thể nào tới nơi được.

Lúc đầu nàng định sửa cho chiếc xe kéo nhỏ đi một chút, ai ngờ vừa chạm dao vào, không cẩn thận đã cắt dây buộc thành mấy đoạn, chiếc xe bị mất khung, không thể sử dụng được nữa. Vì vậy tình hình hiện tại là, nàng cầm bó đuốc và những thứ khác ra đằng trước, tiện đường xoa những mạng nhện và côn trùng cản đường đi, sau đó quay lại dìu Mộ Dung Cảnh Hòa, cứ lộp đi lộp lại như vậy.

Kinh mạch Mộ Dung Cảnh Hòa bị tổn thương, nhưng không dẫn đến cơ bắp bị teo đi, vì vậy cơ thể cao lớn của hắn cùng những bắp thịt rắn chắc quả thật vô cùng nặng nề. Đứng còn không sao, nhưng đây là bò, cho dù là cõng hay chạy đều khó khăn. Mi Lâm gần như nhích từng chút từng chút một về phía trước, không chỉ nàng mệt đứt hơi, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng chẳng khá hơn, chỉ có điều cả hai đều không kêu ca gì.

Nghe thấy nàng chỉ tự nhủ chứ không phải thực sự muốn biết câu trả lời, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm trên lưng nàng cũng bất giác nhìn về phía trước. Trong góc sâu nơi có ánh sáng, bóng tối vẫn lan tỏa, dường như mãi mãi không thấy được điểm cuối. Không gian thấp hẹp, bóng tối không có điểm dừng, khiến họ cảm thấy có một sự đè nén cực lớn, nếu như không phải hắn, nếu như không phải nàng, hoặc nếu như trong hai người họ chỉ còn lại một, rơi vào nơi như thế này, chỉ e rằng chẳng bao lâu sau sẽ phát điên.

Một cảm giác khó tả trào dâng trong lòng, hắn bỗng nhiên cúi đầu, ghé đến bên tai Mi Lâm, hôn lên má nàng, sau đó cứ thế tựa vào nàng, không cử động thêm nữa.

Mi Lâm ngó người ra, mặt ửng đỏ. cắn răng, nàng sóc người lên, tiếp tục bò về phía trước. Có thể do dùng lực hơi mạnh, cũng có thể do chiếc hôn bất ngờ, trái tim nàng bỗng nhiên đập rộn ràng.

Mộ Dung Cảnh Hòa không tiếp tục chọc ghẹo vành tai đỏ ửng của nàng, nàng cũng không tức tối về hành động ấy của hắn. Ở một nơi như thế này, trong một không gian chật hẹp đến mức dù nhìn về phía trước hay phía sau đều hun hút không thấy điểm cuối, hai người họ lần đầu tiên cảm nhận được việc phải nương tựa vào nhau để sinh tồn. Ngoại trừ người kia, không còn ai khác nữa.

Những ân oán tình thù xưa cũ, những con người, những điều đã từng quan trọng nhất trong lòng đều bị thông đạo này ngăn cách thật xa vời, xa vời đến mức dường như là chuyện của một thế giới hoàn toàn khác.

Không biết có phải giữa hai người xuất hiện một sự thương yêu hoặc có thể là một cảm giác âm áp gần gũi hay không, con đường phía trước bỗng nhiên chẳng còn khiến họ quá đổi mệt mỏi, những câu đối thoại đứt quãng trong tiếng thở đứt quãng ấy đã trở thành một hồi ức chẳng thể nào quên đối với Mi lâm rất nhiều năm sau này.

“Ồ... chiến thần chính là Tàng Trung Vương mà ngươi đã từng nhắc đến ấy hả?” Nàng hỏi, âm thanh vang dội lại trong thông đạo, vì thế những lời về sau nàng nói nhỏ hơn một chút.

“Ừ.” Mộ Dung Cảnh Hòa trả lời, nhìn những giọt mồ hôi chảy qua chiếc nốt ruồi bên khóe mi nàng, hắn không kìm chế nổi đưa lưỡi liếm, cũng giống như sự khao khát trước đây vậy.

Mặt Mi Lâm càng đỏ hơn, bất giác quay đi, ngượng ngùng nói: “Ngươi đừng cử động, nặng.” Thực ra nàng không nên ngượng ngùng, những việc thân mật hơn bọn họ đều đã từng làm, chẳng lý do gì vì một hành động nhỏ như vậy mà xấu hổ đến thế.

Trái tim đập rộn ràng của nàng dường như xuyên qua phần tiếp giáp giữa lưng và ngực hai người, truyền tới Mộ Dung Cảnh Hòa, hắn cảm giác giống như có thứ gì đó muốn bứt phá khỏi lồng ngực, bất giác càng ép sát hơn vào nàng. Khi ấy hắn nghĩ, nếu như hắn có thể cử động, hắn nhất định sẽ ôm lấy nàng, truyền cho nàng tất cả hơi ấm mà hắn có. Nhưng đó chỉ là chuyện của một giây phút ấy, cũng chỉ là chuyện của một giây phút ấy mà thôi. Sau khi ra khỏi cái hang kỳ quái ấy, hai người bọn họ đều không muốn nhắc về cảm giác khi đó, có thể đã quên rồi, cũng có thể chỉ là chôn vùi sâu trong đáy tim, không muốn nghĩ đến mà thôi.

“Ngươi là Hoàng tử, tại sao phải quỳ bái ông ấy?” Lắc lắc đầu, Mi Lâm định chuyển sự chú ý của mình khỏi hơi thở ấm nóng của hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng một hồi, không trực tiếp trả lời câu hỏi ấy, chỉ nói ra những suy đoán của mình một cách có chọn lựa.

Khi Mộ Dung thị lật đổ sự thống trị của Hồ tộc, thạch lâm này vẫn chưa là Hỏa Thiêu Tràng, có thể còn cây cỏ um tùm xanh tốt giống như nơi khác. Những người còn lại của Hồ Tộc lẫn trốn trong này, Tàng Trung Vương đem người vây bắt, trải qua nhiều gian nguy cuối cùng cũng vượt ra khỏi thạch lâm thành công, bắt gọn tất cả địch nhân. Nhưng chẳng ai ngờ được, trước khi Tàng Trung Vương giành chiến thắng trong thạch lâm, cũng có thể là trong khi hai

bên đang giao tranh ác liệt, có người cho đốt những thứ kịch độc phía bên ngoài thạch lâm, biến toàn bộ thạch lâm thành một cái lò hun. Tàng Trung Vương cùng hai hộ vệ của mình rơi xuống chiếc hang sâu do quân địch đào để trốn, nhưng cuối cùng do khí độc đã ngấm vào cơ thể nên không thoát được.

Mộ Dung Cảnh Hòa nói đây chỉ là những suy đoán của hấn, nhưng Mi Lâm biết đó gần như là sự thật. Nàng nghĩ hấn thậm chí còn biết người ở bên ngoài tung độc đó là ai, hoặc giả là do ai chỉ thị, cũng biết được kẻ can tặc mà Tàng Trung Vương nhắc đến đó là ai, nhưng hấn không nói, có thể là không muốn hoặc không thể nói, vì thế nàng cũng không hỏi thêm. Thực ra nàng cũng chẳng quan tâm. Cho dù là Mộ Dung thị hay Hồ tộc, hoặc cả Tàng Trung Vương, đối với nàng đều quá xa vời.

Mi Lâm rất thích nghe hấn nói chuyện, chậm rãi từ tốn, nói xong một câu còn ngừng lại một lúc, giống như đang suy tính điều gì nên nói, điều gì không nên. Nàng phải thừa nhận rằng, khi hấn không mang ngữ khí ngả ngớn, không dùng cách nói châm chọc, mỉa mai hoặc cao ngạo để nói chuyện, quả thực khiến người khác không sao có thể ghét được.

Nàng hỏi cơ thể hấn rốt cuộc bị làm sao, trước đây hấn không chịu nói, lúc này bỗng nhiên trả lời thành thực. Lúc đó nàng mới biết kinh mạch hấn bị đứt, bỗng nhiên không thể nào tiếp lời thêm, nàng nghĩ kinh mạch bị đứt có lẽ còn khó chữa trị hơn cả độc tố trong người mình. Nàng nghĩ mình có lẽ sẽ chăm sóc hấn suốt đời. Nếu đúng như vậy, thực ra cũng không có gì không tốt, chỉ là không biết cơ thể nàng có thể chịu đựng được lâu như vậy không. Nếu như mình không thể vượt qua, hấn sẽ ra sao? Nàng bắt đầu lo lắng.

“Nàng tên là gì?” Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên muốn biết người con gái đã cùng trải qua hoạn nạn bấy lâu nay, con người mềm mại lợi hại, nhưng cho dù gian khổ thế nào cũng không bỏ rơi hấn lại ấy tên là gì. Trước đây có thể đã có người nhắc đến với hấn, nhưng hấn chưa từng để ý.

Mi Lâm khẽ nhú mày, có chút suy nghĩ rằng ở cạnh nhau lâu như vậy rồi mà hấn không nhớ nổi tên của mình, nhưng rất nhanh sau đó đã mỉm cười.

“Mi Lâm.” Người không quan tâm đến nàng, biết hay không biết tên của nàng cũng chẳng có quan hệ gì. Nhưng nàng tình nguyện giới thiệu bản thân mình với hấn trong một thời điểm như bây giờ. “Nhưng ta không thích Mi Lâm. Ta thích Xuân Hoa, hoa mùa xuân nở rộ phủ khắp núi rừng khi tháng Hai về.” Nàng nói.

“Mi Lâm... Xuân Hoa..Mộ Dung Cảnh Hòa nhắc lại hai tên ấy một lượt, sau đó cười lặp đi lặp lại mấy lần, Xuân Hoa”, rồi cắn vào tai Mi Lâm.

Cái cắn ấy khiến cho Mi Lâm vừa nhột vừa thoải mái, không nhịn được bật cười, cười đến cả người mềm nhũn ra, bò cả trên mặt đất.

Vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng nói vài câu chằng thành chủ đề gì, thông đạo vốn dĩ nghĩ rằng mãi mãi không thể tìm thấy lối ra, sau khi Mi Lâm hết lần này đến lần khác bò tới bò lui từng chút một, cuối cùng cũng đã kết thúc. Sự bất ngờ ấy, thậm chí khiến nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút không quen.

Nàng quỳ ở đó, ngẩn ngơ nhìn một màu đen như hũ nút bên ngoài thông đạo, cho dù có ngọn đuốc ở đó nhưng ngoại trừ những bậc thang đá phía dưới thông đạo, không nhìn thấy gì khác nữa.

Vẫn phải xuống dưới đó... sau này sẽ còn gặp phải những gì, nàng không dám nghĩ tới. Nhìn bốn phía xung quanh một lượt, sau đó cắm ngọn đuốc vào vách đá cạnh huyết khẩu, cuối cùng nàng mới quay trở lại. Nhưng khi bò được nửa đường, bó đuốc đã có phần yếu dần ấy bỗng nhiên tắt phụt, bốn bề lập tức chìm vào bóng tối đen như mực.

Mi Lâm cứng người, nhưng không quay trở lại châm lửa lên, cứ thế tiếp tục bò về phía Mộ Dung Cảnh Hòa. Khi chạm được tới cơ thể ấm nóng ấy, trái tim khẽ thắt lại của nàng mới giãn ra được phần nào.

“Ngọn đuốc tắt rồi à?” Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi tựa vào vách đá, lên tiếng hỏi khi cảm nhận được tay nàng chạm vào mình. Vào giây phút ánh sáng hoàn toàn biến mất ấy, cảm giác bất an bất ngờ bao trùm lấy cơ thể. Biết chắc rằng nàng sẽ không bỏ lại mình mà rời đi, nhưng cái không gian tối mịt mù ấy khiến hấn không tránh khỏi có những suy nghĩ hỗn loạn.

Có lẽ do bóng tối khiến Mi Lâm có cảm giác mọi thứ đều kéo dài, nàng thấy lần quay đi quay lại này mệt mỏi hơn so với những lần trước, nghe thấy câu hỏi của hấn mới cảm thấy yên tâm hơn, rồi chằng vội đi ngay, tựa người vào vách đá nghỉ ngơi.

“Chắc là do gió thổi tắt mất.” Nàng thở phào, cảm giác mí mắt muốn dính vào nhau. “Thấy cửa ra rồi?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa nghe lời nàng nói, liền suy đoán ra tình hình phía trước. Nơi này là một thông đạo đầu cuối không tương thông, sao có thể có gió thổi vào được.

“Ừm... Bên ngoài có lẽ rất rộng... chẳng nhìn thấy... thứ gì cả... chỉ có một... chiếc cầu thang... Có lẽ do thả lỏng người, Mi Lâm cảm thấy càng lúc càng buồn ngủ, mơ màng kể lại việc ra khỏi thông đạo.

Cảm nhận được cơn buồn ngủ của nàng, Mộ Dung Cảnh Hòa nghiêng đầu, nhưng vì cách hai cầu vai nên không chạm tới được đầu nàng, đành chỉ biết dùng tay buông thõng bên người túm lấy chiếc váy đã rách bươm của nàng mà giật giạt.

“Này, đừng có ngủ.” Nếu nàng ngủ, hấn sẽ cảm thấy như chỉ còn lại một mình, ở một nơi tối tăm thế này, chắc chắn sẽ vô cùng khó chịu.

Mi Lâm nhú mào, cơ thể khẽ trượt xuống, đầu tựa lên vai hắn, mơ màng lầm bầm: “Đề... ta... chớp mắt một lúc... một lúc thôi...”

Mộ Dung Cảnh Hòa do dự, rồi lại giật giật váy nàng, nói một cách không tình nguyện lắm: “Vây... vậy thì ôm lấy ta.” Chỉ có như vậy, mới có thể xoa tan đi cảm giác sợ hãi khi bị bóng tối đè nén. Lúc trước khi cảm nhận được nàng quay lại, hắn đã có ý định ấy, nhưng vì sợ mất mặt nên không dám.

Mi Lâm đã cực kỳ buồn ngủ, nghe thấy vậy cảm thấy khó chịu, đưa luôn tay ra vòng qua eo, cơ thể gần như trượt vào trong lòng hắn, chẳng mấy chốc đã thở rất đều đặn.

Cảm nhận được trọng lượng và hơi ấm của nàng, lòng Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức trở nên yên tâm, cũng cảm thấy buồn ngủ, rồi chìm vào giấc ngủ hiếm hoi lúc nào chẳng hay.

Giấc ngủ ấy kéo dài bao lâu không ai biết, Mi Lâm tỉnh dậy trước, phát hiện mình đang đè lên người Mộ Dung Cảnh Hòa, hai người chẳng biết trượt hẳn ra đất từ lúc nào, như vậy mà hắn không hề đánh thức nàng, quả là kỳ lạ.

Nàng vừa cử động, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng tỉnh lại, đã nghe thấy hắn mơ màng hỏi: “Bây giờ là lúc nào..”

Hỏi xong, đầu óc cũng tỉnh táo trở lại, nhìn trước mắt vẫn là một màn đen, trong lòng bỗng trở nên bất an.

Mi Lâm đỡ hắn ngồi dậy, rút dụng cụ đánh lửa ra châm lên, nhìn quanh một lượt trong ánh lửa leo lắt, đợi cho đến khi ngọn lửa giống như một cơ hội sinh tồn ấy len lỏi vào tận trong tim mới thôi tắt đi. “Có lẽ bên ngoài trời đã sáng rồi.” Nàng nói, sau đó đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa đặt lên lưng, bắt đầu bò ra ngoài. Đầu gối và lòng bàn tay nàng từ lâu đã bị trầy xước hết, lúc này lại một lần nữa tiếp xúc với mặt đất, lập tức rỉ máu, nhói đến tận tim. Nàng bỗng cảm thấy hối hận vì đã dừng lại, nếu như nhân cơ hội lúc trước đau đến tê dại đi mà cố gắng bò ra ngoài đã chẳng phải chịu thêm một lần đau đớn này nữa. Nhưng điều càng khiến nàng mệt mỏi hơn, chính là không gian tối đen như hũ nút chẳng hề có dấu hiệu tan biến đi này.

Đừng nói nàng, đến Mộ Dung Cảnh Hòa được nàng cõng trên lưng, do đôi chân lúc nào cũng quét trên mặt đất, nên cũng đã bị xây xước từ lâu, nhưng kinh mạch hắn vốn dĩ đã bị đứt, một chút đau đớn nhất thời này hắn cũng chẳng cảm thấy quá bận tâm.

Sau một hồi chiến đấu, cuối cùng cũng ra được đến cửa thông đạo, Mi Lâm châm cho bó đuốc sáng lên.

Bóng tối dày đặc như muốn nuốt chửng con người, có thể nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, mặc dù chỉ là một đốm lửa nhỏ nhoi le lói, hai người vẫn cảm thấy như vừa được giải thoát.

Mi Lâm rút từ chiếc túi buộc cạnh áo ngoài ra một ống trúc, hai người thay nhau uống nước, rồi bắt đầu ăn những loại quả và thảo dược đã nướng chín. Không biết được thời gian, chỉ còn biết mệt quá thì nghỉ, đói quá thì ăn.

Mộ Dung Cảnh Hòa tựa vào vách núi, vừa khó khăn nhai củ khoai đã cứng đơ vì lạnh, vừa chăm chú nhìn về những bậc đá trước mặt. Những bậc thang ấy giống như được đục ra từ vách núi, hẹp và dốc, nhưng chỉ hai ba bậc sau đã biến mất trong bóng tối. Bên dưới là thứ gì, hai bên có những gì, chẳng ai có thể biết được.

Nơi này rốt cuộc là nơi quái quỷ nào? Lần đầu tiên, hắn bắt đầu nghi hoặc.

Nếu như là nơi ẩn náu của Hồ Tộc lúc trước, ở cái năm binh mã loạn lạc ấy, bọn họ đến tháo mệnh còn chẳng kịp, lấy đâu ra thời gian để xây dựng một thông đạo không thực dụng cho lắm này? Hoặc giả, có lẽ nào nơi này được xây dựng lên trong thời kỳ thịnh vượng của tiên triều? Chỉ có điều thông đạo bị chặn lại một đầu, vừa không thể dùng vào việc chạy trốn, vừa không thể dùng vào việc do thám tình hình quân địch, quả thực là chẳng có tác dụng gì cả...

Mi Lâm thấy hắn nhíu mày, cứ nghĩ hắn bị nghẹn, vội vàng đưa nước qua. Hắn không từ chối, uống liền hai ngụm rồi nói: “Nàng đốt thêm một bó đuốc nữa, xuống dưới xem xem, đừng đi quá xa.” Dừng lại một hồi, lại nói tiếp: “Cẩn thận đấy!” Mi Lâm cũng đang có ý định đó, nếu như không xem xét kỹ lưỡng tình hình xung quanh, trong lòng sẽ cảm thấy không yên tâm.

Mi Lâm để lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa một bó đuốc, tự mình cầm lấy một bó, đầu tiên là nhìn hai bên, phát hiện ra cầu thang đá chẳng qua rộng hơn thông đạo một chút, hai bên là những vách núi thẳng tắp, trên dưới đều tối om, không nhìn rõ được gì. Nàng duỗi thẳng đôi chân đã gần như cứng đơ vì bò khi nãy, rồi mới bắt đầu bước xuống dưới.

Điều nàng không ngờ tới đó là, đi chẳng bao lâu đã thấy đáy, bước trên mặt đất bằng phẳng, nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa, cười nói: “Ta cứ tưởng cao thế nào chứ, sợ hết hồn.”

Có tầm khoảng tám bậc thang, vì khá dốc nên có cảm giác rất cao.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi ở cửa thông đạo, cúi mắt nhìn khuôn mặt tươi cười được bao bọc bởi ánh sáng của bó đuốc, dường như đang ngắm nhìn một đóa hoa xuân dù ở một đêm xuân giá rét vẫn bừng nở thật rực rỡ, trong lòng khẽ thất lại, rồi cũng bắt giắc khẽ mỉm cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười thuần khiết như vậy của hắn, Mi Lâm hơi ngần ra, cảm thấy có thứ gì đó thật âm ỉ đang bao bọc lấy trái tim vốn dĩ chẳng có nhiều hơi ấm của mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn Mi Lâm giờ bó đuốc bước về phía trước, những nơi đi qua có thể nhìn thấy con đường được lát gạch bằng phẳng, cùng với đầu chim, thân báo bằng đá quý bai bên đường, bó đuốc chiếu đến bên cạnh, ngoài những con thú đá ra chỉ là một màn tối đen như mực. Con đường ấy kéo dài về phía trước, như dài mãi đến tận cuối chân trời.

Mi Lâm dừng lại một lúc tại chỗ, không tiến lên phía trước nữa, cầm ngọn đuốc vào miệng một con thú đá, rồi bước ngược trở lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa thở phào nhẹ nhõm.

“Bên trên đều là đá, giống như... giống như thạch lâm phía bên ngoài vậy, ta không dám đi tiếp.” Mi Lâm quay lại vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Lòng Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ rung lên, nhưng không thể cử động được, nếu không hẳn đã xem xét hết một lượt nơi này rồi.

Cầu thang đá tuy không cao, nhưng rất dốc, mà chân Mộ Dung Cảnh Hòa lại dài, Mi Lâm phải khỏ sở lẫm mới đưa hắn xuống nền đất bằng phẳng một cách an toàn, vừachạm đất, hai người đã ngã sụp xuống, toàn thân mồ hôi vã ra như tắm.

“Giống như lăng mộ vậy.” Đầu tựa trên bụng mềm mại của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa mắt nhắm hờ nhìn không gian u tối phía bên trên, chậm rãi nói. Thần sắc dần trở nên nghiêm túc vì suy đoán ấy.

Chưa bàn đến lăng mộ này là của quân vương triều nào, chỉ cần nhìn cách xây dựng đã biết bên trong nhất định cơ quan trùng trùng, nguy hiểm khôn lường. Bọn họ có thể bình an đến được nơi này, có lẽ là đã quá đôi may mắn.

Mi Lâm nghĩ ngợi, dùng tay đặt hắn ngay ngắn trên mặt đất, đứng dậy trở lại cửa thông đạo phía bên trên, cầm mấy chiếc túi và ngọn đuốc trên đó xuống, sau đó làm một việc khiến Mộ Dung Cảnh Hòa kinh ngạc không tin nổi. Nàng ném ngọn đuốc lên trên cao, nhìn ngọn đuốc quay vòng trong không trung, rơi ra ngoài con đường đá, rồi vội vàng chạy theo nhìn.

Thực ra nàng chỉ muốn nhìn xem bên trên là thứ gì, dưới chân là thứ gì, cũng giống như cách mà Mộ Dung Cảnh Hòa không nói ra vậy. Nhưng Mộ Dung Cảnh Hòa lại cảm thấy cách làm này của nàng quá bất cẩn, nhưng không kịp ngăn lại. Vừa nghe bang một tiếng, một tràng lửa lao lên trên không, sau đó lan sang hai bên trào dâng như nước biển khi thủy triều lên. Cho dù Mi Lâm đã trốn kỹ, nhưng vẫn bị vài mảnh lửa vụn bắn lên tóc và lông mi.

Cô tập tễnh lùi về bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, vẫn còn chưa hết sợ hãi nhìn một biển lửa trước mặt, chân tay rã rời.

Ánh lửa bập bùng, chiếu sáng khắp không gian xung quanh bọn họ mang theo không khí ấm nóng.

Mộ Dung Cảnh Hòa vốn dĩ bị một phen khiếp vía, nhưng lập tức bị phản ứng của nàng làm bật cười. Vừa cười vừa nheo mắt, đợi sau khi mắt đã quen dần với ánh sáng bất ngờ, mới bắt đầu từ từ quan sát không gian xung quanh.

Đây là một hang động cực lớn, từ những đám thạch nhũ trên đỉnh đầu có thể thấy là một hang động tự nhiên. Nhưng chỉ có trên đỉnh đầu mà thôi. Vì khi nằm xuống, ngoại trừ phía đỉnh đầu và hai đầu thông đạo, hẳn không nhìn thấy những hướng khác có gì.

Một đầu thông đạo nối liền với thông đạo chật hẹp bọn họ đến khi này, một đầu là nơi vừa rồi Mi Lâm cảm bó đuốc. Nơi đó lúc trước hẳn chỉ lờ mờ nhìn thấy hai tảng đá màu trắng và một chiếc cầu thang, lúc này mới phát hiện ở đó không chỉ có hai tảng đá màu trắng mà được tạo thành từ những tảng đá dày đặc, rất giống với thạch lâm phía bên trên. Điểm không giống duy nhất đó là, đá ở nơi này chỉ cao bằng đầu người, một người có thể ôm được, giống như thu nhỏ thạch lâm lại rồi đặt vào nơi này vậy.

Lẽ nào đúng là do con người tạo ra? Nghi hoặc của hắn ngày càng sâu sắc, không hiểu được là ai lại muốn xây dựng một công trình vĩ đại như thế này ở đây, không biết là đồ sộ, phức tạp hơn lăng mộ các đời Đế vương Mộ Dung thì của hắn bao nhiêu lần, nhưng lại không nhìn thấy hình chạm long khắc phượng, hiển nhiên không phải lăng mộ của Hoàng đế. Nhưng nếu không phải Đế vương, tại sao có thể xây dựng một tòa lăng mộ như thế này?

Khi hắn đang tập trung suy nghĩ, Mi Lâm đã trở về với thực tế, ôm lấy eo hắn định tiến về phía thông đạo bên trên.

“Đi vào giữa.” Hắn nói gấp, ánh mắt dừng lại nơi đầu kia con đường đá. Ánh lửa chiếu rọi, khu thạch lâm trắng như tuyết đó giống như một con băng điều giữa biển lửa, lạnh lùng nghiêm nghị, không chịu bất cứ một tác động nào, chỉ phản chiếu lại ánh lửa bập bùng có màu hoa hồng đang chuyển động, đẹp đến mê hồn.

Mi Lâm tuy cảm thấy phía bên đó giống như một hòn đảo cô độc, chỉ sợ lên được không xuống được, nhưng suốt cuộc hành trình hắn chưa nhầm lẫn bao giờ, vì thế tuy trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nhưng bị sức nóng từ đám lửa khiến cho không thể nghĩ ngợi thêm được gì, máy móc tiến vào giữa.

Do thân người cao hơn, trong lúc được diu đi không có việc gì làm, Mộ Dung Cảnh Hòa cuối cùng cũng nhìn thấy phần bên ngoài nơi con đường đá bọn họ đang đi có những

Hai bên đều là biển lửa, sau đó cách một đoạn khá xa, lại là hai con đường đá phân biệt khác, chỉ có điều những bức tượng đá bên trên không giống nhau, nhưng cũng là những loại dị thú chưa bao giờ nhìn thấy. Phía ngoài hai con đường đá ấy, cách một đoạn bằng khoảng cách ở trên, lại là hai con đường đá khác, căn cứ vào đó, có thể biết được phần bên kia của thạch lâm ở giữa cũng có một con đường đá giống thế này. Và điểm cuối của mỗi con đường đều nối vào một thông đạo, cái cao cái thấp, cái bị cửa đá ngăn cách, cái lại được những quái thú bằng đá chặn lại.

Không khí nóng hầm hập phủ tới từng luồng, đến yết hầu cũng như muốn bỏng rát, Mộ Dung Cảnh Hòa thu ánh mắt lại, nhìn những quái thú đầu chim bên cạnh, bất giác chẳng biết nên cười hay không.

“Khục... nàng ngốc quá!” Hắc than thở về bất lực.

Mi Lâm đang sốt ruột ôm hắc tiến về phía trước, tuy rằng gọi là bước đi có vẻ hợp lí hơn, nhưng trong lòng nàng đang muốn chạy thật nhanh về phía tiểu thạch lâm ở giữa, chỉ là “vật thể” đang phải ôm ở tay quá nặng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ của nàng. Nghe thấy lời hắc nói, nàng chẳng cảm thấy tức tối, chỉ thấy kỳ lạ: “Ta làm sao hả?”

Mộ Dung Cảnh Hòa lại thở dài, muốn đưa tay lên, nhưng chỉ có thể muốn mà thôi, vì thế càng khổ sở.

“Thân những con thú hai bên này đều là những ngọn đèn, tại sao nàng làm một việc ngốc ngếch là đem những bó đuốc ném đi?” Tuy rằng có thể nhìn rõ hơn một chút thật, nhưng cũng chặn mất đường thoát của họ.

Trên thân những con thú có một đoạn thụt vào, để lộ ra tâm đèn, nhìn tư thế lửa cháy, có lẽ bên dưới chính là nơi cung cấp dầu.

Mi Lâm liếc nhanh sang, cũng chẳng biết nói gì, chân vẫn không dừng lại, trên trán và mặt đều đã nhễ nhại mồ hôi do sức nóng của lửa phủ vào.

“Ném cũng đã ném rồi, bây giờ nói có tác dụng gì?” Nàng hơi bực mình, lúc này mới biết, thì ra mình cũng có những lúc bất cẩn lỗ mãng.

Mộ Dung Cảnh Hòa phì cười một tiếng, lắc đầu, đang nghĩ xem nên nói gì tiếp, cơ thể bỗng khựng lại, rồi bị đặt xuống. Nhìn xung quanh, thì ra đã đến nơi cần đến.

Điều khiến hắc bất ngờ đó là, giữa hai cột đá này dường như có vật gì đó ngăn cách, nhiệt độ không còn cao như phía bên ngoài, nhưng cũng không lạnh như ở trong thông đạo lúc trước, vừa đủ ấm, rất thoải mái.

Đúng là một nơi kỳ quái. Trong đầu hai người cùng lúc xuất hiện ý nghĩ ấy, vừa tò mò, vừa kính nể.

Trên con đường đá bắt đầu xuất hiện những làn khí trắng bốc lên, Mi Lâm đưa tay sờ thử, bất giác hít vào một hơi, lập tức rút tay lại, vội vã kéo Mộ Dung Cảnh Hòa lên trên vài bậc cầu thang.

“Lần này thì nguy rồi, trước khi lửa cháy hết chúng ta không ra khỏi đây được...” Nàng thấp giọng, trong thanh âm có một phần cảm giác tội lỗi.

Muốn đợi đến khi đám lửa lớn thế này tắt đi, chỉ sợ bọn họ chưa bị nướng chín thì cũng ngọt ngọt mà chết.

Mộ Dung Cảnh Hòa không bi quan như nàng, ánh mắt rời khỏi đám lửa đang cháy bùng bùng, nói: “Đỡ ta đứng dậy.” Ngửi mùi khói đốt không giống như mùi gỗ, cũng chẳng phải mùi dầu hỏa, vậy thì thứ gì có thể tạo ra một ngọn lửa lớn thế này? Đang nghĩ ngợi, người đã bị xách lên, Mi Lâm đứng trước mặt dùng lưng mình đỡ lấy hắn.

Dáng người Mộ Dung Cảnh Hòa cao, cầm vừa đủ đặt lên đầu Mi Lâm, từ góc độ này có thể quan sát rất rõ mọi thứ. Trước đây lúc nào cũng tựa trên vai nàng, quả thật là tội nghiệp.

“Nàng nhìn thông đạo bên trái xem.” Hắn nói với Mi Lâm, chính mình lại nhìn về hướng khác.

Mi Lâm nhìn về phía ấy, toàn thân bỗng nhiên nổi da gà. Chỉ thấy một đám gì đó lố nhố san sát nhau bị khí nóng bao trùm lấy, hoặc do bị ánh lửa thu hút, bò ra khỏi thông đạo rộng lớn ấy, bâu kín cả một vùng thạch đạo bên trái, rất nhiều con bị rơi vào ngọn lửa, phát ra những âm thanh tanh tách. Nàng ho một tiếng, quay ngoắt nhìn sang phía thông đạo đối diện, chắc chắn rằng không có thứ gì bò lên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.